

Krav paa at komme til Magten, at faa Landets Regering, at komme til at bære Ansvaret for Landets Politik; dette er imidlertid ikke sket. Der var ogsaa andre Grunde, som jeg synes maatte kunne have berettiget Venstre til at komme frem, og det er hele den Taktik, som Venstre har fulgt, navnlig nu i den sidste Rigsdagssamling. Jeg sigter her til den store Offervillighed og den tilsyneladende flengivenhed og Respekt, som Venstre har næret over for Kongehuset, og som har givet sig til Kende gennem en Række meget store Bevillinger. Jeg skal saaledes nævne, at der f. Eks. til Prins Christian er blevet bevilget Beløb paa ikke mindre end 860,000 Kr. foruden en Apanage dobbelt saa stor som Højre havde forlangt. Naar Venstre altsaa havde vist sig saa skikkeligt, hengivent og offervilligt, forekommer det mig, at det maatte være en bitter Skuffelse for Venstre, at den Gang de røde Lakajer bleve sendte ud for at hente de ny Ministre, gik de Venstres Dør forbi; man tog nogle af de værste Højremænd, der vare at finde. Ja, der er jo nogle af Venstres Mænd, som ere gaaede endnu videre. Man har nemlig bebrejdet Partiet, at en af Hindringerne for, at Venstre kunde komme til Magten, var Alliancen mellem Venstre og Socialdemokratiet. Ogsaa i denne Henseende have da Venstres ledende Mænd, Folk, som sidde i Venstres Bestyrelse og staa som Venstres Ordfører her i Salen i meget vigtige Spørgsmaal, givet os al fornøden Klarhed; idet disse Mænd have udtalt ude omkring paa Møder, at de ønske Alliancen ophævet, at de ved de kommende Valg ikke ønske at modtage en eneste socialdemokratisk Stemme. Et saadant Medlem har da kunnet træde frem for Tronen og bevidne sin Renhed for noget som helst Maskepi med Socialdemokratiet. Men heller ikke dette har hjulpet; alligevel er han ikke bleven taget til Naade og stillet op paa en Ministertaburet. Nej, tværtimod, det er de værste Modstandere af Venstre, som ere satte op paa Ministertabureterne i Øjeblikket. Og det ser jo heller ikke ud til, at der er noget Haab for Venstre i Fremtiden. Ser man f. Eks. paa den Tale, som Kronprinsen holdt i Odense, hvor han roste dette Ministerium, kunde det jo se ud til, at vi intet Venstreministerium faa, hverken i denne eller i den næste Konges Tid. Vi Socialdemokrater have flere Gange advaret Venstre og sagt, at det var en fejl Taktik, der ikke vilde føre til Maalet, og Begivenhedernes Gang har jo nu givet os

Ret. Venstre har ikke villet høre os, og det staa derfor nu med Spotten og Skammen; men det er ikke vor Skyld. Der synes dog at være et Omslag inden for Venstre i denne Henseende. Jeg skal saaledes her nævne, at Venstres mest udbredte Blad har sagt, at det var en meget fejl Taktik, Venstre havde fulgt over for Kongehuset, og at man i Fremtiden maatte nægte saadanne Bevillinger som dem, Venstre hidtil har givet, ja, at man maatte gaa endnu videre; man maatte lade Regeringen vide, at naar vi skulde til at drøfte Civillisten ved et nyt Tronskifte, kunde det ventes, at Civillisten vilde blive meget betydelig beskaaren. Det har glædet mig at se disse Udtalelser fremsatte i Venstres mest udbredte Blad, og jeg tror, at det vilde være en langt formaalstjenligere Politik, om Venstre ville slaa ind paa denne Vej; det vilde være en ærligere, en mere modig Politik, og jeg tror, at den vilde føre langt anderledes sikkert til Maalet, end dette at ville bestrø Vejen til Tabureterne med Statskassens Guld.

Der er hvert Aar ved Finanslovens 1ste Behandling blevet rettet det Spørgsmaal til Justitsministeren, om han ikke agtede at fremsætte Forslag til en Reform for vor Retspleje. Jeg vil ikke rette et saadant Spørgsmaal til den højtærede Justitsminister; thi jeg tror, det vilde være fuldstændig overflødigt, det vilde være en Trivialitet at gentage dette Spørgsmaal Aar efter Aar. For øvrigt venter jeg heller ikke, at den nuværende Justitsminister vil være den Mand, som kan gennemføre eller har Lyst til at gennemføre en Retsreform. Han har selv siddet i et Ministerium, der Aar igennem har gjort sig skyldigt i de mest aabenbare Grundlovsbrud, har taget Del i Forfatningsbrud og har været med til uden Lov og Ret at tømme Statskassen. At det skulde være denne Minister, som vilde bidrage til, at vi kunde komme bort fra vor forældede og barbariske Retspleje, er der altsaa ingen Sandsynlighed for. Jeg skal derfor heller ikke rette noget saadant Spørgsmaal til den højtærede Minister, men jeg kan ikke lade være at omtale en af de sidste Retsskandaler, som vi have haft i vort Land. Jeg sigter her til Sagen mod Alma Bondesen. Det forekommer mig, at denne Sag er et slaaende Eksempel paa, hvorledes en Kriminalretsassessor kan misbruge sin Magt, hvorledes man ved et skammeligt Lovtrækkeri kan faa idømt en uskyldig Pige en meget følelig Straf. Jeg skal ikke gaa ind paa Sagens Enkeltheder, da den er passeret saa